EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 13/11/2018 a les 10:56

El pianista romàntic

RETRATS.Â L'eco del piano s'extingeix i la mÃºsica queda gravada dins dels seus ulls. Pocs segons abans, el jove pianista manresÃ interpretava una peÃ§a del compositor hongarÃ¨s Franz Liszt. Les seves mans volaven sobre l'instrument.Â

Foto: Marc Prat.

L'estampa del músic Xavier Ricarte tocant a la sala d'estar de casa seva evoca una de les reflexions del compositor francès Claude Debussy: «La música comença allà on no arriben les paraules». Els seus dits ballen sobre les tecles. Les notes neixen i moren a cada instant. Fan vibrar l'ànima. «Saps què és el més misteriós de la música?», pregunta Ricarte. «Quan interpreto una melodia puc reviure les emocions del seu autor i alhora conèixer-me més a mi mateix», sosté. En un racó de la sala d'estar, hi ha una capseta on guarda les postals de totes les ciutats europees on ha tocat. Des dels cinc anys, és la passió que el mou i a la qual vol dedicar la vida. Actualment, estudia interpretació en música clàssica i contemporània a Barcelona i enguany començarà un màster sobre la creació de música per a videojocs o bé pel·lícules. Els seus ulls castanys en forma d'ametlla no queden dissimulats darrere del vidre de les ulleres. Un somriure innocent li marca l'expressió. «Aquest és el meu racó», comenta assenyalant el gran piano de l'any 1870 que reposa a casa seva. Sobre de l'instrument hi ha tres quadres misteriosos. Durant uns segons, els observa i, de sobte, s'adona per primera vegada que es reconeix en les tres obres.

En el quadre del centre s'observa un camí rural amb llars a banda i banda plenes de vegetació. «Aquesta imatge és com si em parlés del lloc on arrenca la meva passió per la música, casa meva», apunta. El músic va començar a tocar al piano a la falda de la seva tieta i quan va fer els sis anys va començar a estudiar al Conservatori de Manresa. «El primer professor que vaig tenir em va fer estimar la música clàssica i, quan em vaig fer més gran, em va llançar a presentar-me a concursos de piano», recorda. De seguida va començar a guanyar premis que li van permetre recórrer diferents ciutats de Catalunya i, més endavant, d'arreu d'Europa. En mirar aquest quadre pensa que és probable que un dia hagi de marxar a l'estranger per poder viure de la música. «A casa nostra la cultura no es valora tant i costa més guanyar-s'hi la vida», lamenta. L'entristeix pensar que potser haurà de deixar enrere la família i els amics, «sobretot l'àvia, la persona que m'ha donat suport des dels inicis».

En el quadre de l'esquerra s'observa una escena romàntica, on el sol s'amaga tenyint de llum taronja el cel i el riu que travessa la ciutat. La imatge evoca la seva predilecció pels compositors romàntics. El jove pianista explica que, a partir del segle XVIII, la música va esdevenir «més imaginativa, passional, humana». «Els compositors romàntics apel·len més a les emocions i això comporta més esforç per a l'intèrpret «perquè també has de transmetre el que tu veus en les partitures», comenta. De fet, el dia 28 d'octubre va oferir una actuació a l'auditori Plana de l'Om de Manresa on va interpretar, entre d'altres estils, autors romàntics com Franz Liszt o Robert Schumann. És conscient que el tipus de música que toca arriba a un públic reduït. «Els músics tenim la responsabilitat d'intentar presentar d'una manera més amena melodies que, al final, parlen de la condició humana, de l'amor, de la guerra, de la vida i de la mort», considera.

Mira l'últim quadre pintat per l'autor manresà Joaquim Falcó. Un gat negre rodejat de pinzellades grogues i vermelles que semblen flames. La pintura transmet irritació. «He viscut èpoques en què he dubtat si continuar endavant com a pianista», diu amb un fil de veu. Destaca que sovint es creen enveges a l'entorn de la música i es pretén buscar la perfecció, «però s'equivoquen», sosté. «Si s'assolís la perfecció, l'art deixaria de ser atractiu, ja no seria humà».